

PSALMII 132-134

Părtășia cu Hristos, adevăratul David, adevăratul Aaron și adevăratul Melhisedec

Am tratat deja acești Psalmi într-o altă carte¹, așa că nu este necesar ca să revin aici în detaliu asupra lor.

În Psalmul 132 DOMNUL se gândește la toată osteneala Preaiubitului Său, care avea numai un singur gând: să proslăvească pe Dumnezeu și să caute un loc de odihnă pentru Chivot, pentru tronul DOMNULUI în mijlocul poporului Său. Acest loc de odihnă l-a găsit David în Sion, muntele Harului împărătesc. Ca răsplată a osteneții sale, Dumnezeu l-a întărit pentru totdeauna pe tronul său, și anume în persoana adevăratului Solomon; căci într-o singură persoană, în Hristos, sunt unite caracterele simbolice ale celor doi, David și Solomon. Dumnezeu răspunde la rugăciunea și suferințele împăratului Harului, prin aceea că El Îl face Împărat al Slavei. Atunci va fi o armonie deplină între El, cei evlavioși ai Săi și preoții Săi. Tot ceea ce reprezintă Sionul - locuința lui Dumnezeu, odihna veșnică, locul bunătății și Harului, al bucuriei și al cântării de laudă, al puterii și al biruinței, locul împărăției și al preoției - totul va fi în deplină concordanță cu Ființa Aceluia care va domni în Ierusalim în timpul împărăției de o mie de ani.

Tot așa va fi și cu Ierusalimul ceresc. Acest oraș va fi locul părtășiei veșnice. Hristos l-a ales, l-a dorit ca locuință a Sa. Acolo El va poseda o preoție împărătească, ale cărei cântări de laudă vor fi desăvârșite și a cărei bucurie va fi deplină și care se va ridica la nivelul Slavei Domnului Isus. Toți sfinții vor fi adunați acolo; Hristos Își va găsi deplina satisfacție în cei ce sunt ai Săi (Isaia 53,11), precum și aceștia în El. Tatăl Își va găsi plăcerea în Fiul Său, așa precum Acesta în fiii oamenilor.

Psalmul 133 ne prezintă părtășia reciprocă a credincioșilor: "iată ce bine și plăcut este pentru frați să locuiască în unitate!" Această părtășie nu poate să existe fără părtășia cu Marele Preot, Capul familiei preoțești: "Este ca mirul de preț pe cap (al lui Aaron)" (versetul 2). Prin prețiosul untdelemn al ungerii Duhului Sfânt noi suntem o preoție sfântă, după modelul lui Aaron, unită cu Capul ei, cu Hristos. De pe El, ca de pe Hermon, cade roua cerului în jos pe muntele Sionului, spre aceia care prin Har sunt întemeiați pe El, Capul lor, în relațiile lor veșnice.

În Psalmul 134, Hristos este Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Pe baza acestei preoții sfinții care sunt permanent în Casa DOMNULUI laudă pe Dumnezeul lor; și pe baza aceleiași temelii ei la rândul lor vor fi binecuvântați de DOMNUL, care a făcut cerurile și pământul. Tot așa este și cu privire la noi: prin Hristos noi suntem binecuvântații Tatălui; și prin Hristos noi vom lauda pe Tatăl în veșnicie. Această binecuvântare, pentru că este veșnică, nu va putea fi întrecută nici-o dată.

Psalmii 135 și 136 exprimă cântarea universală de laudă. Această laudă va fi și a noastră. Tot ceea ce Domnul Isus a făcut pentru noi, și tot ceea ce El este pentru proslăvirea lui Dumnezeu, va fi totdeauna obiectul bucuriei noastre.

¹ H. Rossier, Istoria profetică a ultimelor zile și cântările de laudă ale treptelor.

PSALMUL 145

Părtășia dintre Hristos și ai Săi în cântarea de laudă

Asistăm aici la o scenă a cântării de laudă, care se extinde până la marginile cele mai exterioare ale pământului locuit. Hristos, reprezentat prin David, este Conducătorul. El, Unsul DOMNULUI, Împăratul, înalță pe Dumnezeuul Său, ca pe Acela care El Însuși este Împărat. Dumnezeu la rândul Lui, Îl înalță ca Dumnezeu (Ps. 45,7; 102,27). Este deci Hristos ca Om care vorbește aici prin gura profetului împărătesc. Cântecul Său de laudă are caracterul, pe care noi Îl găsim așa de des în Psalmii împărăției de o mie de ani, el poartă însă și pecetea veșniciei, căci de trei ori auzim în acest Psalm cuvintele "în veci de veci" (versetele 1,2,21).

Însă Omul Isus Hristos nu este aici singur în cântarea de laudă. Dacă El spune pe de-o parte: "Eu Te voi înălța; voi binecuvânta Numele Tău; Te voi lăuda; voi lăuda Numele Tău", și: "Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale și a lucrărilor Tale minunate" (versetul 5), El adaugă pe de altă parte: "Ei vor vorbi despre puterea Ta cea înfricoșătoare; ei vor face să țâșnească aducerea aminte a nemărginitei Tale bunătați și vor lăuda dreptatea Ta" (versetele 6-7). În versetul 10 aflăm că acești "ei", sunt s f i n ț i i D O M N U L U I, care sunt uniți de către El, Unsul DOMNULUI.

Avem deci a face cu un Psalm care exprimă părtășia în cântarea de laudă. Aceasta este realizarea desăvârșită a ceea ce se spune în Psalmul 35,18: "Eu Te voi lăuda în Adunarea cea mare, și Te voi preamări în mijlocul unui popor mare la număr" (vezi și Ps. 22,45; 40,9-10).

Însă această laudă trece peste cercul adunării sfinților și se extinde până la cele mai îndepărtate ținuturi. Când Hristos spune: "G u r a M e a să vestească lauda DOMNULUI", El adaugă: "Și o r i c e f ă p t u r ă să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt!" (versetul 21). Hristos, poporul Său și națiunile de pe pământ, vor fi una în ceea ce privește cântarea de laudă în timpul împărăției de o mie de ani. Astfel, faptele mari ale lui Dumnezeu și măreția Slavei împărăției Sale, vor fi făcute cunoscut f i i l o r o a - m e n i l o r (versetul 12), asta înseamnă întregii omeniri.

Așa cum am văzut în Psalmul 22, această laudă a fost deja intonată pentru noi, și anume pe baza învierii lui Hristos și a alcătuirii Adunării, prin coborârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii. În capitolul 4 al Evangheliei după Ioan, Domnul spune: "Dar vine ceasul, și a c u m a și venit, când închinătorii adevărați vor adora pe Tatăl în Duh și în adevăr" (versetul 23). Acest ceas era a c u m; căci părțile componente, din care el se compunea - descoperirea Tatălui, adevărul în Fiul și prezența Duhului Sfânt - erau prezente în Hristos, pe când El vorbea. Însă acest ceas v a v e n i și atunci când, pe baza lucrării Sale, El va împărtăși celor ce sunt ai Săi aceleași semne caracteristice. Pentru aceasta este necesar să fi născut din Dumnezeu, să primești Duhul Sfânt și să te poți apropia de Dumnezeu în adevăr. Pentru noi deci această oră a venit deja acum; ea este p a r t e a n o a s t r ă p r e z e n t ă ca adoratori. În viitorul apropiat această scenă, așa cum vedem în Apocalipsa 5, se va extinde mai mult și va fi mult mai sublimă. Atunci Hristos nu va mai cânta pe pământ în mijlocul Adunării; El nu va mai conduce, așa cum se vede din Psalmul nostru, nici cântările de laudă de pe pământ în timpul împărăției de o mie de ani. Lui, Mielului din mijlocul Tronului ceresc, I se va aduce cântarea universală de laudă. Acolo El va fi punctul central al laudei, dar nu al unei cântări de laudă pe care El o intonează. Toți sfinții proslăviți în cer vor fi asemenea Lui și cu El și cu o inimă și o gură vor lăuda. Atunci nu va mai fi "toată făptura", așa cum va fi în timpul împărăției de o mie de ani pe pământ, care se unește în acest cântec de laudă, ci miriade de îngeri în cer și întreaga creațiune până în adâncimile pământului și mării (Apocalipsa 5,13).

Psalmul 145 este deci, chiar dacă nu trece în afara domeniului pământului, un exemplu măreț al părtășiei în cântarea de laudă. Temele sale sunt:

Mai întâi măreția de necuprins a lui Dumnezeu, faptele Sale puternice, strălucirea plină de slavă a Maiestății Sale; marea Sa bunătate și neprihănire care nu se pot despărți de această putere. Pe lângă aceasta Psalmistul laudă îndurarea și Harul Său, bunătatea Sa față de toți, mila Sa. Există ceva cu mai multă compătimire ca inima Sa? Și în această privință tot acest Har este de nedespărțit de puterea Sa și este legat de strălucirea plină de măreție a împărăției Sale (versetele 8-13).

În cele din urmă ne sunt descrise toate dovezile cu privire la ceea ce umple inima lui Dumnezeu față de ființele slabe și sărmane, cum suntem noi: El sprijinește, îndreaptă, hrănește, saturează. Drumurile Sale sunt cărări ale neprihănirii; El este aproape de aceia care Îl cheamă, care Îl strigă; El păzește pe toți cei care Îl iubesc (vers. 14-20). Nu se pare că se aude vorbind oaia din Psalmul 23?

Dar și Hristos Însuși a mers pe acest drum, pe care El a avut pe DOMNUL ca Păstor al Lui. De aceea El se poate face una în cântarea de laudă cu aceia care Îl au ca Păstor al lor.

Găsim deci aici, toate subiectele cântării de laudă - fie că este vorba de Dumnezeu cel Atotputernic, măreț și sublim, de diversele descoperiri a ceea ce este El în dragostea Sa, sau în cele din urmă de toate faptele Sale și căile Sale de Har cu ai Săi. Toate acestea pot fi de j a a c u m subiectul laudei noastre.

În continuarea acestui Psalm urmează cei cinci Psalmi de Aleluia, care alcătuiesc finalul întregii cărți. Însă Psalmul 145, ca să zicem așa, intonează acest cor, pentru că aici se aude vocea Domnului Isus Însuși, care dă tonul cântării de laudă a sfinților, care sunt în părtășie cu El.

Psalmi Aleluia conțin cântarea de laudă a rămășiței mântuite (Ps. 146), a Ierusalimului (Ps. 147), a cerului și a pământului (Ps. 148), apoi cântecul cel nou al lui Israel (Ps. 149), în cele din urmă lauda veșnică din L o c u l P r e a S f â n t, care va fi acompaniată de toate instrumentele muzicale ale Templului. Aceasta este lauda veșnică în puterea tăriei Sale, lauda a t o t c e e a c e a r e v i a ț ă !

Pentru cei răscumpărați t o a t e au ca scop cântarea veșnică de laudă.